

Νεανικές αρετές του οσίου Παΐσιου.

Ιερομόναχος Ισαάκ.

'Αγιος Παΐσιος.

Ο Αρσένιος (μετέπειτα π. Παΐσιος) δεν αγωνιζόταν μόνο με νεανικό ενθουσιασμό, αλλά και με γεροντική σύνεση. Συνώδευε τις ασκήσεις του με πολλή προσοχή και αυτοέλεγχο· κάθε ημέρα εξέταζε τον εαυτό του τι έκανε, πώς μίλησε, αν πλήγωσε κάποιον με την συμπεριφορά του.

Ο Αρσένιος με την προσεκτική ζωή και τις συμβουλές του βοήθησε πνευματικά και άλλους νέους. Συναναστρεφόταν συνήθως με μικρότερα παιδιά. Τα συγκέντρωνε στην Αγία Βαρβάρα, διάβαζαν βίους Αγίων και τα παρακινούσε να κάνουν μετάνοιες και να νηστεύουν.

Μερικές μητέρες ανησύχησαν και απέτρεπαν τα παιδιά τους να τον συναναστρέφονται. Κάποιο παιδί εργαζόταν στον ίδιο μάστορα με τον Αρσένιο και προσευχόταν μαζί του. Οι γονείς του φοβήθηκαν μη γίνη καλόγηρος και δεν τον άφηναν να έχη σχέση με τον Αρσένιο ούτε να αγωνίζεται. Αργότερα πήγε να εργασθή στην Γερμανία και σκοτώθηκε. Τότε αισθάνθηκαν τύψεις και έλεγαν: «Καλύτερα να είχε γίνει καλόγηρος».

Άλλο παιδί που καταγόταν από τα Φάρασα, ήθελε ο Αρσένιος να το πάρη μαζί του για μοναχό και προσπαθούσε να πείση την μητέρα του. Άλλον νέο τον στήριξε να γίνη ιερέας. Κληρικός καταγόμενος από την Κόνιτσα ομολογεί ότι βοηθήθηκε στην μοναχική του κλίση από τον λαϊκό ακόμη Αρσένιο.

Είχε ενδιαφέρον και πόθο μεγάλο να γνωρίσουν οι άνθρωποι τον Θεό. Κάποιον γέρο βοσκό που ζούσε μόνος πάνω στα βουνά και είχε πάει στην Εκκλησία δύο-τρεις φορές σε όλη του την ζωή, ο Αρσένιος τον πλησίασε και φρόντισε να τον φέρη κοντά στον Χριστό.

Στην Κόνιτσα κάποιος Μουσουλμάνος ονόματι Μπαϊράμης είχε άρρωστη την μητέρα του. Ο μικρός Αρσένιος πήγαινε τη νύχτα και βοηθούσε την άρρωστη. Ο Μπαϊράμης εξέφρασε την επιθυμία να γίνη Χριστιανός.

Τα λίγα χρήματα που έπαιρνε ως μαθητευόμενος ξυλουργός, τα μοίραζε ελεημοσύνη σε φτωχά παιδιά του ορφανοτροφείου. Έφερνε και στο σπίτι τους φτωχά παιδιά για φαγητό.

Ο κ. Χατζηρούμπης Απόστολος, Κονιτσιώτης, σε επιστολή του με τίτλο, «Οι αναμνήσεις μου από έναν Άγιο», αναφέρει:

«Με τον Αρσένιο μέναμε σε διαφορετικές γειτονιές. Την πρώτη φορά που τον είδα, εντυπωσιάστηκα από την κινητικότητα του. Όταν ήταν μαθητευόμενος μαραγκός, διακρίθηκε για την σβελτάδα, την προθυμία και προ παντός την ανθρωπιά του. Ο μάστοράς του έλεγε αργότερα: “Ο Αρσένης ένας ήταν”.

» Ως παιδιά αγροτών βοσκούσαμε τα άλογά μας στα κοινοτικά βοσκοτόπια. Αυτή την περίοδο γνώρισα το ψυχικό μεγαλείο του Αρσενίου. Από τις ασήμαντες παιδικές αντιδικίες μας ήταν ολοφάνερο ότι ήταν ο μόνος που προτιμούσε να αδικήται παρά να αδική.

» Σε κάθε μας συνάντηση όλο και περισσότερο διαπίστωνα ότι μόνιμη προσπάθειά του ήταν να ομολογή τον Κύριο. Είχε πάντα στην τσέπη του ένα θρησκευτικό βιβλίο που το διάβαζε συχνά. Θυμάμαι τον ζήλο του να εξασφάλιση ακροατήριο από τον παιδικό κόσμο, αντί οποιουδήποτε τιμήματος, όπως λ.χ. να αναλαμβάνη την φύλαξη των ζώων μας, να γίνεται νεροκουβαλητής μας κ.ά., αρκεί εμείς να τον προσέχαμε, όταν μας διάβαζε την Αγία Γραφή.

» Δεν θα ξεχάσω ποτέ το πάθος του να χρωματίζει αυτά που έλεγε, όταν αναφερόταν στην σταυρική θυσία τού Χριστού. Γινόταν τόσο παραστατικός, ώστε κατώρθωνε να αποσπά την προσοχή και των πιο ζωηρών παιδιών. Έβλεπα κατακάθαρα στο νεανικό του πρόσωπο την ικανοποίηση και την αγαλλίασή του, γιατί μπορούσε να διδάσκη τον λόγο του Κυρίου σε τόσο αγνό ακροατήριο. Από όσο θυμάμαι αυτή την τακτική την συνέχισε τέσσερα με πέντε χρόνια, μέχρι που πήγε στρατιώτης».

Από το βιβλίο: Ιερομονάχου Ισαάκ, ΒΙΟΣ ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΠΑΪΣΙΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ, Στ' έκδοσις, Άγιον Όρος 2008, σελ. 55.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>